

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/88/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116213367
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alica Beňová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3116213367.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Alice Beňovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Ivety Anderlovej v spore žalobcu O. - Z CZ s.r.o. so sídlom A. J., 1. C. XXXX, Česká republika, W.: Z. 13 XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. S. & G. s. r. o. so sídlom P. - M., G. XXX/XXXB, proti žalovaným 1/ D. O. 2/ JUDr. C. T., súdny exekútor so sídlom G. J., L.. A. Y. XX/X, zastúpenej JUDr. C. J., advokátom so sídlom G. J., K. XXX/X-X, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 12. decembra 2018, č.k. 7C/23/2017-197, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e.**

Žalovaní 1/, 2/ **m a j ú** proti žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa proti žalovaným 1/, 2/ domáhal náhrady škody vo výške 13.185,02 eur s príslušenstvom z titžuu nesprávneho a nezákonného postupu žalovanej 2/ na základe zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súdny exekútor má podľa ustanovenia § 5 ods. 1, 2 Exekučného poriadku, v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti postavenie verejného činiteľa; vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci. Vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená súdnym exekútorom pri výkone exekučnej činnosti je podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 3. zákona č.514/2003 Z. z. príslušné konať v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR. Z uvedeného vyplýva, že v prípade, ak v dôsledku činnosti súdneho exekútora vznikla škoda, má poškodený právo domáhať sa náhrady tejto škody. V zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 písm. d) zákona 514/2003 Z. z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Objektívna zodpovednosť štátu za vzniknutú škodu je založená za súčasného splnenia troch podmienok, ktorými sú nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Súd v zmysle žaloby žalobcu skúmal, či došlo k vzniku škody na základe nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora. Za nesprávny úradný postup sa považuje okrem iného aj porušenie povinností orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, ďalej nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Po preskúmaní skutkového stavu súd dospel k záveru, že zo strany súdneho exekútora nebol preukázaný vznik škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Súd vychádzal z toho, že súdny exekútor vydal upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie zriadením exekučného záložného práva na nehnuteľnosti vo vlastníctve pôvodného žalovaného, pričom tento inštitút má osobitnú povahu v tom zmysle, že takýto postup súdneho exekútora nie je v pravom zmysle slova spôsobom vykonávania

exekúcie. Spôsob vykonania exekúcie je oprávnený určiť výlučne exekútor. Návrhom oprávneného na spôsob vykonania exekúcie exekútor nie je viazaný. Zo znenia § 64 Exekučného poriadku teda vyplýva, že ide o kogentnú normu. Výnimkou je zriadenie exekučného záložného práva, ktoré možno zriadiť výlučne na návrh oprávneného, tento úkon je v plnej dispozícii oprávneného. To je však opodstatnené osobitnou povahou tohto exekučno-právneho prostriedku, ktorý nie je v pravom zmysle slova spôsobom vykonávania exekúcie. Ustanovenie § 61b Exekučného poriadku jednoznačne ustanovuje, že súdny exekútor môže vykonávať exekúciu len do výšky rozhodnutím priznanej pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie. Zriadenie exekučného záložného práva k nehnuteľnostiam je exekučným prostriedkom, ktorý má len zabezpečovaciu funkciu. Zabezpečuje peňažný nárok oprávneného, ktorý je obsahom exekučného titulu, celou hodnotou takto zexekvovanej nehnuteľnosti. Tento exekučný prostriedok je spôsobilý na zabezpečenie vymáhaného nároku len v prípade, keď exekvovaná nehnuteľnosť je vo vlastníctve povinného. Z hľadiska úspešného ukončenia exekúcie a uspokojenia pohľadávky oprávneného má zásadný význam najmä zápis zriadenia exekučného záložného práva do katastra nehnuteľností. Zriadením exekučného záložného práva na nehnuteľnosti vo vlastníctve povinného totiž súdny exekútor získava poradie pre prihlásenie pohľadávky oprávneného do rozdeľovania podstaty z dražby predmetných nehnuteľností. Vychádzajúc z vyššie uvedeného a vzhľadom na viazanosť súdu rozhodnutím disciplinárneho senátu č. 5DS Slovenskej komory exekútorov, č.k. DK 6/2014 zo dňa 25.08.2015 v zmysle ustanovenia § 193 CSP, teda súd dospel k záveru, že súdna exekútorica vymáhala istinu v zmysle exekučného titulu a trovy exekúcie v súlade v § 61b Exekučného poriadku, teda konala plne v súlade s vtedy platným Exekučným poriadkom. Ďalej konštatoval, že súd na zodpovednostný právny vzťah primárne aplikoval zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, pričom zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je osobitným druhom zodpovednosti a je zodpovednosťou objektívnou, vzniká za splnenia všetkých zákonných podmienok vzniku tejto zodpovednosti, ktoré musia byť splnené kumulatívne. Pri nesplnení čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne. Keďže žalobca nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu žalovanej 2/, nemohla byť rovnako preukázaná ani príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti v dôsledku nesprávneho úradného postupu a tvrdenou škodou. Na základe uvedených skutočností, mal súd za preukázané, že neboli splnené podmienky pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa zákona 514/2003 Z. z. a žalobu v časti proti žalovanej 1/ zamietol. Súd sa ďalej zaoberal žalovaným 2/ ako zodpovedným subjektom za spôsobenú škodu žalobcovi vo výške 13185,02 eur, pričom z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 165/2013 zistil, že pokiaľ ide o postavenie súdneho exekútora vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania, prevažuje aspekt jeho postavenia ako osoby vykonávajúcej slobodné povolanie, ktorá má ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania a ktorej majetkové práva môžu byť rozhodovaním orgánov verejnej moci dotknuté (II. ÚS 4/2012). Súdny exekútor vykonáva súdno-exekútorskú činnosť ako slobodné povolanie (obdobne I. ÚS 199/07, III. ÚS 26/08), a teda aj ako podnikateľskú činnosť na účely tvorby zisku (IV. ÚS 236/08). Keďže v tomto konaní je dôležitým predovšetkým posúdenie postavenia súdneho exekútora v tej časti vykonávania exekúcie, ktorá sa týka trov exekúcie súd poukáže len na tie pasáže Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 165/2013, ktoré sa týkajú týchto právnych vzťahov. V článku 32 predmetného uznesenia sa poukazuje na to, že čo sa týka postavenia súdneho exekútora, výkon exekučnej činnosti predstavuje zverený výkon štátnej moci, čo upravuje aj samotná práva úprava (§ 5 ods. 2 Exekučného poriadku) a tiež to konštatuje aj Ústavný súd vo svojej už uvedenej judikatúre. Preto pri realizácii úkonov exekučného konania nie je súdny exekútor nositeľom základných práv a slobôd, ale naopak ako predstaviteľ verejnej moci sa podieľa na plnení pozitívneho záväzku štátu v súvislosti s realizáciou základných práv účastníkov exekučného konania. Podľa článku 33, čo sa týka postavenia súdneho exekútora v súvislosti s rozhodovaním o trovách exekúcie a jeho odmene je jeho postavenie odlišné. Exekučný poriadok v ustanovení § 37 ods. 1 priznáva súdnemu exekútorovi postavenie účastníka ak rozhoduje o trovách konania. Trovami exekúcie sú podľa ustanovenia § 200 ods. 1 Exekučného poriadku odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov, náhrada za stratu času pri výkone exekúcie. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že pokiaľ ide o postavenie súdneho exekútora vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania prevažuje aspekt jeho postavenia ako osoby vykonávajúcej slobodné povolanie, ktorá má ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania a ktorej majetkové práva môžu byť rozhodovaním orgánov verejnej moci dotknuté (II.ÚS 4/2012). Súdny exekútor vykonáva súdnu exekútorskú činnosť ako slobodné povolanie a teda ako podnikateľskú činnosť na účely tvorby zisku. Ústavný súd preto vo svojej rozhodovacej činnosti meritórne posudzuje namietané porušenie práv súdneho exekútora súvisiacich s rozhodovaním súdu o trovách exekúcie alebo odmene exekútora, pretože v tomto postavení je súdny exekútor nositeľom základných práv a slobôd. Čo sa týka samotnej

podstaty sporu súd mal nesporne preukázanú tú skutočnosť, že náhradu škody vo výške 13185,02 eur si žalobca uplatňoval z dôvodu exekúcie, ktorá bola voči nemu vedená súdnym exekútorom, žalovanou 2/, pričom táto zriadila 349 exekučných záložných práv a v rámci odmeny za vykonávanie exekúcie si uplatnila a ponechala vyššiu sumu ako táto odmena mala byť správne vypočítaná. Teda rozdiel medzi tým čo ako odmenu mal exekútor dostať a sumou, ktorú si exekútor ponechal bola suma 13185,02 eur. Súd teda poukázal na to, že postavenie a zastúpenie štátu má exekútor len v časti vymáhanej pohľadávky podľa exekučného titulu, ktorá sa týka oprávneného v exekúcii. V tej časti, ktorá sa týka výkonu exekúcie vo veci náhrady hotových výdavkov ako aj odmeny exekútora, v tejto časti nie je postavenie exekútora dané tým, že by konal v mene štátu, pretože na tomto konaní nemôže mať a ani nemá samotný oprávnený v exekúcii žiadny záujem, pretože jeho záujmom je vymôcť si svoju vymáhateľnú pohľadávku od povinného. Ostatné vzťahy, ktoré sa tohto týkajú a teda odmeny exekúcie a náhrady výdavkov sú už vzťahmi exekútora ako súkromnej osoby a teda v tejto časti exekútor nenahrádza výkon verejnej moci týkajúci sa výkonu samotného rozhodnutia. Z tohto teda vyplýva, že v prípade ak exekútor v rámci vymáhania si náhrady hotových výdavkov resp. svojej odmeny v exekúcii spôsobí povinnému škodu, v tomto prípade za takúto škodu zodpovedá samotný exekútor a nie štát. Ako bolo vyššie uvedené súd dospel k záveru, že čo sa týka odmeny, súdny exekútor koná vo vlastnom mene a na vlastný účet, preto nemôže byť subjektom zodpovedným za náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Civilné sporové konanie je však ovládané zásadou iura novit curia (práva pozná súd). Právne posúdenie zistených skutkových okolností a ich podriadenie pod určitú právnu normu je úlohou súdu. Pokiaľ súd rozhoduje o nároku na plnenie na základe skutkových okolností, so zreteľom na povahu ktorých prichádza do úvahy možnosť podriadenia návrhom uplatneného nároku pod inú hmotnoprávnu normu, než je uvedená v žalobe, musí vec posúdiť podľa zodpovedajúcej normy bez ohľadu na to, či je v žalobe uvedený (alebo správne uvedený) právny dôvod požadovaného plnenia. Preto sa súd (po závere o povahe právneho vzťahu) zaoberal aj otázkou, či nárok uplatnený žalobcom voči žalovanej 2/ možno posudzovať ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo nárok na náhradu škody podľa Občianskeho zákonníka. Z predloženého výpisu z účtu žalovanej 2/ je zrejmé, že pôvodný žalobca zložil na účet žalovanej 2/ dňa 25.06.2014 sumu 36101,89 Eur, ktorej súčasťou bola aj pohľadávka uplatňovaná v tomto konaní. Súd mal z vyjadrenia žalobcu uvedeného v žalobe zo dňa 22.07.2016 za preukázané, že už sťažnosťou zo dňa 18.10.2013 sa žalobca domáhal, aby Ministerstvo spravodlivosti prešetrilo vybavenie sťažnosti na postup súdnej exekútorke, žalovanej 2/. Z uvedeného vyplýva, že pôvodný žalobca C. K. sa najneskôr dňa 25.6.2014 mohol dozvedieť o tom, že na jeho strane mu bola zo strany žalovanej 2/ spôsobená škoda prípadne došlo k bezdôvodnému obohateniu, avšak žaloba bola podaná na súd až dňa 25.07.2016. Vzhľadom k tomu, že v konaní bola zo strany žalovanej 2/ vnesená dôvodná námietka premičania, pričom súd dospel k záveru, že námietka je dôvodná, súd žalobu v časti proti žalovanej 2/ zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 CSP a žalovanému 1/ a 2/ ako strane sporu, ktorá mala vo veci plný úspech priznal náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie a bránenie práva proti žalobcovi ako strane sporu, ktorá vo veci úspech nemala, a to v rozsahu 100%.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne posúdenie veci. Nestotožnil sa s právnym názorom súdu prvej inštancie ohľadne inštitútu exekučného záložného práva, a to s poukazom na stanovisko v Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 51/2014 zo dňa 01.07.2014. Zdôraznil, že výkon exekúcie sa prelína s pojmom vedenie exekúcie. Výkon exekúcie predstavuje realizáciu procesných úkonov súdneho exekútora. Do rozsiahlej množiny týchto procesných úkonov samozrejme spadajú exekučné záložné práva zriadené súdnym exekútorom, preto za výkon exekúcie nemožno považovať len úkony bezprostredne smerujúce k speňaženiu zabezpečenej majetkovej podstaty povinného. V tejto súvislosti poukázal na prax súdnych exekútorov pri vykonávaní zrážok zo mzdy, ktorá tu bola aj v období roka 2013, kedy nie je praxou súdnych exekútorov zadržiavať peňažné prostriedky vo výške vyššej ako je výška vymáhanej pohľadávky a jej príslušenstva. To isté platí pri blokácii peňažných prostriedkov na účtoch v bankových ústavoch. Ďalej sa nestotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že súd je v zmysle ust. § 193 CSP viazaný rozhodnutím disciplinárneho senátu č. 5DS Slovenskej komory exekútorov č.k. DK 6/2014 zo dňa 25.08.2015, ktoré rozhodnutie nepovažoval za zákonné, pretože nespĺňa ani formálne požiadavky kladené na rozhodnutia o správnych deliktach. Uviedol, že okrem formálnych chýb, už v rámci svojich vyjadrení poukázal na skutočnosť, že v disciplinárnom rozhodnutí absentuje označenie skutku, z ktorého bola žalovaná 2/ disciplinárne obvinená a neskôr aj disciplinárne oslobodená, formou uvedenia zákonného ustanovenia

(právnou kvalifikáciou). Ďalej okrem uvedeného vytýkal súdu prvej inštancie nesprávnu interpretáciu aplikácie ustanovenia § 193 CSP. Mal za to, že použitím jazykovej interpretačnej metódy na ust. § 193 CSP je možné vyvodiť, že rozhodnutím disciplinárneho senátu by civilný súd bol viazaný len v prípade odcudzujúceho rozhodnutia. V tomto smere poukázal na judikát publikovaný v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk R 58/1966. Ďalej dôvodil, že súd prvej inštancie sa nevenoval vlastnému preskúmaniu úradného postupu žalovanej 2/, pretože jednak apeloval na rozhodnutie disciplinárneho senátu, ktorým je podľa jeho uváženia viazaný, a jednak vyjadril len právny názor na inštitút exekučného záložného práva, pričom obe tieto skutočnosti boli žalobcom v konaní zásadne spochybnené. Ďalej namietal nesprávne pochopený duálny prístup k postaveniu súdneho exekútora pri výkone exekučnej činnosti. Mal za to, že žalovaná 2/ pri výkone exekučnej činnosti postupovala v rozpore so zásadou hospodárnosti konania, v rozpore so spravodlivým priebehom exekúcie, ktorý mala sama zaručovať z postavenia súdnej exekútorky. Žalovaná 2/ pri zriaďovaní exekučných záložných práv postupovala predovšetkým s cieľom vlastného obohatenia sa pri súčasnom obchádzaní právnych noriem. Po zriadení množstva exekučných záložných práv v počte 349 si žalovaná 2/ následne uplatnila trovy na každú takto zexekvovanú nehnuteľnosť vo výške 33,19 eur, pričom súdnemu exekútorovi patrí síce odmena za zriadenie exekučného záložného práva, ale len za každú takto zexekvovanú nehnuteľnosť (uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 02.07.2013 sp. zn. 5CoE/81/2013). Škoda, ktorá mu vznikla preto súvisí s exekučnou činnosťou žalovanej 2/, pretože len na základe procesných úkonov, ktoré pri vedení exekúcie vykonala, si mohla uplatniť trovy v zmysle vyhlášky MS SR. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil premlčanie jeho nároku. Poukázal na to, že daný zodpovednostný právny stav sa nespravuje režimom občianskoprávnej zodpovednosti, ale zákonom č. 514/2003 Z.z., preto pri posúdení otázky premlčania sa má aplikovať § 19 ods. 1 citovaného zákona, podľa ktorého právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Aj pri situácii, kedy odvolací súd ustálil, že pri skúmaní podmienok jeho nároku na náhradu škody sa má postupovať v zmysle Občianskeho zákonníka, je namieste použitie 3-ročnej premlčacej doby, pretože z konania žalovanej 2/ je zrejмый úmysel poškodiť žalobcu so sekundárnym efektom vlastného obohatenia sa. Uviedol, že žalovaná 2/ nevykonala vlastné šetrenie pri zisťovaní hodnoty založených nehnuteľností. Zriadenie exekučných záložných práv na 349 nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalobcu ako povinného, za ktoré si súdna exekútorka uplatnila celkovú odmenu o výške 13185,02 eur, nemožno v žiadnom prípade považovať za hospodárny úkon, keď vymáhaný nárok bol vo výške 17614,32 eur. Žalovaná 2/ svojím konaním, nezodpovedajúcim konaniu s odbornou starostlivosťou, ohrozila aj práva samotného oprávneného, keď ho vystavila riziku úhrady trov exekučného konania. Ďalej dôvodil, že za účelom zistenia, akými úvahami sa žalovaná 2/ spravovala pri svojom postupe zriadenia 349 exekučných záložných práv, navrhol vykonanie dôkazu formou svedeckej výpovede, ktorý dôkaz je dôležitý pre odstránenie rozporov v skutkových tvrdeniach žalovanej 2/ a žalobcu.

3. Žalovaná 1/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Poukázala na to, že o skutku, ktorý bol zároveň predmetom tohto konania, bolo rozhodnuté už v rámci disciplinárneho konania sp. zn. DK 6/2014 zo dňa 25.08.2015. Z výrokovej časti tohto rozhodnutia vyplýva, že konaním súdnej exekútorky JUDr. C. T., nedošlo k porušeniu Exekučného poriadku a tým k vzniku disciplinárnej zodpovednosti, nakoľko konaním obvinenej (žalovanej 2/) zriadením exekučného záložného práva a vyúčtovaním trov exekúcie za zriadenie exekučného záložného práva, nedošlo v čase spáchania skutku k porušeniu zákona, čo znamená, že žalovaná 2/ sa nemohla tým istým konaním dopustiť ani nesprávneho úradného postupu. Žalovaná 1/ ďalej uviedla, že súd je použitím argumentum a contrario v zmysle § 193 CSP tiež viazaný rozhodnutím disciplinárneho senátu Slovenskej komory exekútorov o tom, že sa súdny exekútor disciplinárneho previnenia nedopustil. Zdôraznila, že uvedené rozhodnutie disciplinárneho senátu nebolo žiadnym spôsobom zrušené alebo zmenené, je teda právoplatné. K námietke žalobcu, že súd sa nevenoval vlastné u preskúmaniu úradného postupu žalovanej 2/ poukázala na to, že postup súdnej exekútorky (žalovanej 2/) v exekučnom konaní sp.zn. EX 1/2013 bol preskúmaný jednak exekučným súdom (žalobca podal ako osoba povinná námietky proti exekúcií, avšak po lehote, preto Okresný súd Považská Bystrica uznesením č.k. 5Er/31/2013-36 zo dňa 03.09.2013 námietky povinného zamietol) a jednak Slovenskou komorou exekútorov (vyššiecitované rozhodnutie disciplinárneho senátu). Preto žalovaná 1/ bola toho názoru, že opätovné preskúmanie postupu súdnej exekútorky (žalovanej 2/) v exekučnom konaní sp. zn. EX 1/2013 súdom prvej inštancie nebolo potrebné. S poukazom na rozhodovaciu prax Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 162/2013, II. ÚS 4/2012, III.ÚS 26/08, IV. ÚS 236/08, I.ÚS 199/07) uviedla, že v otázke odmeny súdneho exekútora (zložky trov konania podľa § 200 ods. 1 Exekučného poriadku), tento nekoná v

mene štátu, ale vo svojom mene, na vlastný účet, preto nemožno v otázke odmeny súdneho exekútora argumentovať jeho postavením ako štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí (teda súdny exekútor nemôže byť v otázke trov konania subjektom zodpovedným na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.). Finančné prostriedky vo výške 13185,02 eur predstavujúce odmenu žalovanej 2/ nie je teda možné považovať za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., avšak za splnenia podmienok zákonom stanovených predpokladov, môže sa jednať o finančné prostriedky nadobudnuté bez právneho dôvodu v zmysle § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V nadväznosti na to sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí podľa § 107 ods. 1,2 Obč. zákonníka. K námietke žalobcu, že žalovaná 2/ nevykonávala vlastné šetrenie pri zisťovaní hodnoty založených nehnuteľností, poukázala na skutočnosť, že žalovaná 2/ pribrala opatrením do exekučného konania súdneho znalca Ing. J. za účelom stanovenia ceny 19 nehnuteľností a 7 stavieb uvedených na LV č. XXX. Pokiaľ sa týka námietky nevykonania navrhnutých dôkazov, poukázala na rozdiel medzi výsluchom strany a výsluchom svedka, pričom výsluch strany má v sporovom konaní subsidiárny charakter, t.j. môže sa vykonať len vtedy, ak strana sporu nemôže svoje tvrdenia preukázať inak. Mala za to, že výsluch žalovanej 2/ by bol s ohľadom na zistený skutkový stav v danej veci neúčelný a nehospodárny.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej 1/ zotrval na svojej argumentácii v celom rozsahu. Trval na tom, že súd nie je viazaný oslobodzujúcim rozhodnutím, čo potvrdila samotná slovenská aj česká aplikačná prax. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/1593/2013. Nestotožnil sa s názorom žalovanej 1/, že súdny exekútor nemôže byť v otázke trov konania subjektom zodpovedným za náhradu škody v zmysle zákona č 514/2003 Z.z. Citované ústavné nálezy SR vo vyjadrení žalovanej 1/ nepovažoval za použiteľné na danú vec.

5. Žalovaná 1/ v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedla, že s právnou úpravou viazanosti súdu rozhodnutiami iných orgánov v § 193 CSP úzko súvisí aj právna úprava prejudiciality v § 194 CSP. Preto, ak o danej otázke už existuje rozhodnutie vydané príslušným orgánom verejnej moci (v danom prípade právoplatné rozhodnutie disciplinárneho senátu), súd na príslušné rozhodnutie prihliadne a vyporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia. Súd teda nemôže sám túto otázku ako prejudiciálnu posúdiť inak, ako rozhodol príslušný orgán verejnej moci,. Takto postupoval v danej veci aj súd prvej inštancie. Pokiaľ žalobca rozporoval jednotlivé rozhodnutia Ústavného súdu SR, na ktoré poukazovala žalovaná 1/ v súvislosti s postavením súdneho exekútora vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania, poukázala na to, že žalobca účelovo citoval len tie časti rozhodnutia, pri ktorých sa môže javiť, že sa predmetné rozhodnutia na posudzovaný prípad nevzťahujú.

6. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej 1/ zotrval na tom, že žalovanou 1/ nie je správne vykladané a chápané v celom kontexte obsahu nálezu Ústavného súdu SR, vysvetleniu čoho sa už venoval vyčerpávajúco v predchádzajúcich podaniach. Pokiaľ sa týka poukazu žalovanej 1/ na ust. § 194 CSP uviedol, že sa má jednať o rozhodnutie orgánu verejnej moci. V prejednávanej veci však bolo rozhodnutie, na ktoré poukazujú obaja žalovaní, a ktorým sa cíti byť viazaný aj prvostupňový súd, rozhodnutím disciplinárneho senátu Slovenskej komory exekútorov, teda samosprávnej stavovskej organizácie, ktorá nie je orgánom verejnej moci.

7. Žalovaná 2/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Tvrdenie žalobcu uvedené v treťom odseku odvolania považovala za rozporuplné a bez opory v práve. Vyslovila názor, že zriadenie exekučného záložného práva je súčasťou výkonu exekúcie a zriadenie je možné len v rámci exekučného konania. Navyše takýto názor je v rozpore s nasledovnými tvrdeniami, najmä vo vzťahu s premlčaním spôsobenej škody. Mala za to, že odkaz žalobkyne na judikatúru ústavného súdu nesúvisí s prejednávanou vecou a je použitý len na zavádzanie súdu. I keď sa môže zdať, že pohľadávka prevyšovala hodnotu zabezpečeného majetku, nebolo tomu tak,. Pôvodný povinný, C. K., mal v čase vykonávania exekúcie niekoľko desiatok exekúcie na vymoženie v tom čase miliónových súm. Na všetkých jeho nehnuteľnostiach na území Slovenskej republiky bolo zriadené niekoľko exekučných a iných záložných práv. Preto bolo nevyhnuté zabezpečiť viacero nehnuteľností. I keď by došlo k speňažovaniu majetku povinného, nedošlo by k uspokojeniu vymáhanej pohľadávky. Nemožno preto vôbec tvrdiť, že exekúcia bola vykonávaná nad rámec pohľadávky. K názoru, že disciplinárne konanie je nezákonné, či vadné, uviedla, že súd nie je kompetentný posudzovať takéto disciplinárne rozhodnutie a v tomto smere nemá ani výkladovú právomoc. Za najsprávnejší považovala argument súdu o premlčaní predmetného nároku, keď správne

súd prvej inštancie poukázal na to, že v určitej časti výkonu exekúcie pôsobí súdny exekútor ako súkromno-právny subjekt. Jedná sa práve o časť, kedy vymáha svoju odmenu. Žalobca základ svojho nároku (spôsobenie škody) vidí práve v súkromnoprávnej časti výkonu exekúcie. Práve pre túto časť a nároky z tejto časti nemožno aplikovať zákon č. 514/2003 Z.z., ktorý upravuje vzťahy pri výkone štátnej moci, ale treba použiť súkromnoprávny predpis a tým je Občiansky zákonník, podľa ktorého je premlčacia doba dvojročná.

8. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť z nasledovných dôvodov:

9. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že súdna exekútorka postupovala v súlade s Exekučným poriadkom, a preto žalobcovi nevznikla škoda podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Žalobca nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu. Vo vzťahu k žalovanej 2/ žalobcom označovanú ako zodpovedný subjekt za spôsobenú škodu žalobcovi, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná 2/ ako súdny exekútor má vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách exekúcie postavenie osoby vykonávajúcej slobodné povolanie ako podnikateľskú činnosť, a preto v tejto časti nevykonáva verejnú moc a môže byť zodpovedná len ako súkromná osoba. Z tohto dôvodu nemôže byť subjektom zodpovedným za náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Žalovaná 2/ tak mohla byť zodpovedná z titulu nároku na náhradu škody, či titulom vydania bezdôvodného obohatenia podľa Občianskeho zákonníka. Tu však súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu je premlčaný.

10. Odvolací súd má predovšetkým za potrebné uviesť, že odvolacie námietky, ktoré uvádzal vo svojom odvolaní žalobca boli totožné s tvrdeniami, ktoré uplatnil žalobca už v konaní pred súdom prvej inštancie, a s ktorými sa súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu podrobne zaoberal a na ktoré v zmysle § 387 ods. 2 CSP odvolací súd v celom rozsahu poukazuje. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza:

11. Z obsahu spisu vyplýva, že upovedomením EX 1/2013-7 zo dňa 11.01.2013 bol žalobca upovedomený, že dňa 03.01.2013 sa začalo exekučné konanie na vymoženie sumy 17614,32 €, odmeny exekútora vo výške 2165,40 €. Upovedomením sp. zn. EX 1/2013-8 zo dňa 11.01.2013 bol žalobca upovedomený o zriadení exekučného záložného práva na nehnuteľnosť vo vlastníctve žalobcu (nehnuteľnosť zapísaná na LV XXXX v k. ú. Púchov). Upovedomením o spôsobe vykonania exekúcie sp. zn. EX 1/2013-14 zo dňa 30.01.2013 bol žalobca upovedomený o zriadení exekučného záložného práva na všetky nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu. Upovedomením o spôsobe vykonania exekúcie sp. zn. EX 1/2013-40 zo dňa 22.04.2013 bol žalobca upovedomený o predaji nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu zapísanej na LV XXXX, k. ú. G.. Upovedomením o spôsobe vykonania exekúcie sp. zn. EX 1/2013-42 zo dňa 22.04.2013 bola žalobca upovedomený o predaji nehnuteľností vo vlastníctve žalobcu zapísanej na LV XXX, k. ú. B. Y.. Upovedomením o ďalších trovách exekúcie EX 1/2013 zo dňa 11.07.2013 žalovaná 2/ žalobcovi oznámila vznik ďalších trov exekúcie vo výške 13899,97 € a vyúčtovaním zo dňa 30.06.2014 žalovaná 2/ žalobcovi oznámila celkové trovy exekúcie.

12. Spôsob vykonania exekúcie sa vo všeobecnosti bude riadiť zásadou primeranosti. Z ustanovenia § 61b Exekučného poriadku v znení účinnom do 01.06.2014 vyplýva, že exekúciu možno vykonať len v rozsahu pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu, jej príslušenstva a trov exekúcie (§ 57 ods. 3); Až novelou účinnou od 01.06.2014 bolo doplnené ustanovenie § 64 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017 tak, že spôsob vykonania exekúcie určí exekútor, aby bol primeraný vymáhanej povinnosti a aby hodnota zabezpečeného majetku povinného zodpovedala hodnote vymáhanej povinnosti. Zásada primeranosti podľa uvedeného znamená, že exekútor by mal voľiť také spôsoby vykonania exekúcie, ktoré nielen zabezpečia uspokojenie pohľadávky veriteľa, ale aj budú predstavovať minimálny zásah do práv povinného (dlžníka). I keď pred uvedenou novelou nebola zásada primeranosti vzťahovaná k spôsobu vykonania exekúcie (porovnaj § 61b Exekučného poriadku 01.06.2014 a § 64 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2014), vo vzťahu k exekučnému záložnému právu ako zabezpečovaciemu inštitútu nemožno dospieť k záveru, že zriadiť exekučné

záložné právo možno len na nehnuteľnosť v rovnakej, alebo obdobnej hodnote ako výška exekvovanej pohľadávky.

13. Odvolací súd sa tiež stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že zriadenie exekučného záložného práva podľa Exekučného poriadku nemožno výslovne považovať za spôsob výkonu exekúcie i keď v danom čase preto, že nebola ešte účinná úprava § 64 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2014, bola táto skutočnosť bez právneho významu vo vzťahu k posúdeniu primeranosti zriadenia exekučného záložného práva. Od účinnosti novely Exekučného poriadku účinnej od 01.06.2014 zákonodarca celkom jasne vymedzil rozsah exekúcie len na spôsob výkonu exekúcie primeraný vymáhanej povinnosti a aby hodnota zabezpečeného majetku povinného zodpovedala hodnote vymáhanej povinnosti. Táto úprava však na predmetnú vec nedopadá, nakoľko išlo o úpravu účinnú až od 01.06.2014.

14. Odvolací súd poukazuje na to, že zriadenie exekučného záložného práva sa zapisuje do katastra nehnuteľností ako farcha v časti „C“ listu vlastníctva (§ 168 ods. 4 Exekučného poriadku) a jeho zápis neznamena, že by povinný nemohol s nehnuteľnosťou, ku ktorej je exekučné záložné právo zriadené nakladať. Zriadenie exekučného záložného práva na nehnuteľnosť zapísanú v katastri nehnuteľnosti má za následok, že pre pohľadávky, pre ktoré bolo zriadené, možno vykonať exekúciu predajom tejto nehnuteľnosti priamo aj proti neskoršiemu nadobúdateľovi nehnuteľnosti. Výslovne to ustanovuje Exekučný poriadok v § 169. V tejto súvislosti preto možno dospieť k záveru, že zriadenie exekučného záložného práva nemôže byť v rozpore so zásadou primeranosti vykonania exekúcie vo vzťahu medzi výškou exekvovanej pohľadávky a hodnoty nehnuteľností na ktorú bolo exekučné záložné právo zriadené, ako namietal žalobca, nakoľko zriadenie tohto zabezpečovacieho inštitútu neobmedzovalo povinného - žalobcu s nakladaním s touto nehnuteľnosťou/nehnutelnosťami. Z týchto dôvodov boli námietky žalobcu nedôvodné, keď súdna exekútorka zriadením záložného práva postupovala v súlade s vtedy účinným Exekučným poriadkom bez toho, aby bola porušená zásada primeranosti, ako namietal žalobca. Preto z tohto dôvodu, keďže žalobca nepreukázal nezákonné rozhodnutie, či nesprávny úradný postup, neboli splnené podmienky pre vznik nároku žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

15. Odvolací súd poukazuje tiež na závery vyplývajúce z rozhodnutia disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov zo dňa 25.08.2015 z ktorej vyplýva, že žalovaná 2/ postupovala v súlade s vtedy platným Exekučným poriadkom. V tejto súvislosti je potrebné za správny považovať názor žalobcu, že oslobodzujúce rozhodnutie disciplinárnej komisie nie je pre rozhodnutie súdu záväzné, ale takéto účinky má len odsudzujúce rozhodnutie. (nález Ústavného súdu SR z 8. apríla 2015, sp. zn. I. ÚS 409/2014-31) Aj keď súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení uviedol, že je takýmto rozhodnutím viazaný, nejde v konkrétnej súvislosti o procesné pochybenie súdu, ktoré by malo za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia. Odsudzujúce rozhodnutie zaväzuje súd len v otázke, či bol spáchaný disciplinárny priestupok alebo nie. Aj keď súd nie je takýmto rozhodnutím viazaný, je potrebné k tomuto rozhodnutiu pristupovať ako k dôkazu v predmetnom konaní. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie takto postupoval. A contrario, pokiaľ by bol v predmetnej veci disciplinárne odsudzujúce rozhodnutie, bolo by zrejmé, že súdna exekútorka nepostupovala v súlade s platným Exekučným poriadkom. Pokiaľ je z oslobodzujúceho rozhodnutia zrejmé, že súdna exekútorka konala v súlade s Exekučným poriadkom, nebol dôvod na takúto skutočnosť neprihliadať.

16. Pokiaľ ide o postavenie súdneho exekútora pri rozhodovaní o trovách exekúcie podľa § 37 ods. 1 Exekučného poriadku, aj odvolací súd je toho názoru, že postavenie súdneho exekútora je pri rozhodovaní o trovách exekúcie odlišné, ako v prípade, keď rozhoduje ako predstaviteľ verejnej moci v exekučnom konaní. Tu predovšetkým prevažuje postavenie súdneho exekútora ako súkromnej osoby vykonávajúcej podnikateľskú činnosť zameranú na dosahovanie zisku. Je tak skutočne potrebné rozlíšiť činnosť exekútora, v rámci ktorej realizuje výkon exekučnej činnosti a plní úlohy štátneho orgánu (t.j. samotná realizácia exekúcie dodržanie lehôt, a postupov v zmysle exekučného poriadku) a na druhej strane je potrebné odlišiť trovy exekučného konania, pričom v rámci rozhodovania o trovách exekučného konania má súdny exekútor postavenie účastníka konania. Pokiaľ výkon exekučnej činnosti predstavuje zverený výkon štátnej moci, na súdneho exekútora pri výkone exekučnej činnosti sa vzťahuje aj právny režim náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. V druhom prípade, ak sa žalobca domáhal náhrady škody od súdnej exekútorky, ktorá mala byť spôsobená pri rozhodovaní o trovách exekúcie, nebolo možné postupovať v intenciách zákona č. 514/2003 Z. z., ale v zmysle všeobecnej právnej úpravy o

náhrade škody, či vydání bezdůvodného obohacení podle Občianskeho zákonníka, a to aj v súvislosti s posudzovaním otázky premlčania. Žalovaná 2/ vzniesla námietku premlčania. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná. Pohľadávka uplatňovaná v tomto konaní voči žalovanej 2/ bola zložená na jej účet dňa 25.06.2014. Od tohto okamihu preto plynula subjektívna premlčacia lehota a táto uplynula dňa 25.06.2016. Žaloba bola podaná na súde dňa 25.07.2016 oneskorene, a preto súd prvej inštancie žalobu dôvodne zamietol.

17. Vzhľadom na uvedené, nakoľko boli odvolacie námietky žalobcu nedôvodné, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

18. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods.1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní boli úspešní žalovaní 1/, 2/. Odvolací súd preto žalovaným 1/, 2/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).